

Arrest

nr. 171 253 van 4 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juli 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 mei 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat verzoekster reeds in Italië werd aangetroffen en er een asielaanvraag indiende.

1.3. Verweerder verzocht op 24 mei 2016 de Italiaanse autoriteiten om verzoekster, gelet op de bepalingen van artikel 3.2. iuncto artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.4. Via een op 28 juni 2016 gedateerd schrijven willigden de Italiaanse autoriteiten, met verwijzing naar artikel 12.1 van de verordening nr. 604/2013, het terugnameverzoek in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 juni 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 26 juni 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : [A.]

voornaam : [L.]

[...]

nationaliteit : Turkije

alias:[J.H.Z.I.] ([...] – Irak)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(1) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die verklaart staatsburger van Turkije te zijn, vroeg op 21.06.2011 een eerste keer asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 26.03.2011 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd. Op 16.09.2011 werd een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 20(1)b van Verordening 1560/2003 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië de verantwoordelijke lidstaat werd. De betrokkene was op 21.10.2011 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en werd op 03.11.2011 overgedragen aan de Italiaanse instanties.

De betrokkene werd gehoord op 19.05.2016 en verklaarde dat zij Turkije in 2010 verliet om met een vrachtwagen naar Italië te reizen en er tot 2011 te verblijven. Ze gaf aan dat ze vervolgens naar België doorreisde om in de loop van 2011 via Frankrijk naar Italië te reizen. Ze gaf aan dat ze er een asielaanvraag indiende en ze in erkend werd. Ze verklaarde dat ze vijf jaar in Milaan verbleef om vervolgens in april 2016 met een bus naar België te reizen om er asiel aan te vragen.

Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene na haar overdracht aan Italië d.d. 03.11.2011 een asielaanvraag indiende bij de Italiaanse instanties. Bovendien werden haar vingerafdrukken geregistreerd in achtereenvolgens Noorwegen (17.01.2013), Duitsland (16.04.2015), Duitsland (30.09.2015) en Italië (26.04.2016), telkens omwille van een asielaanvraag.

Op 10.05.2016 diende de betrokkene een tweede asielaanvraag in. De betrokkene ontkende tijdens haar verhoor d.d. 19.05.2016 dat ze reeds asiel vroeg in België. Geconfronteerd met het feit dat haar reisroute en bewering dat ze pas voor de eerste maal asiel vroeg in België - gezien de resultaten van het vingerafdrukken onderzoek - onmogelijk konden kloppen, gaf de betrokkene aan dit niet te kunnen verklaren. Ze gaf aan nooit in die landen te zijn geweest en gaf aan dat de vingerafdrukken van iemand

anders moeten zijn. Ze gaf aan dat ze er bij blijft en dat ze hoe dan ook mag gaan en staan waar ze wil. Ze gaf aan dat men haar niet op te dragen heeft waar ze wel en niet is geweest. Geconfronteerd met het gegeven dat ze op 21.10.2011 het voorwerp was van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en op 03.11.2011 gerepatrieerd werd naar Italië, gaf de betrokkene aan dat dit niet waar is. Ze gaf aan dat ze in 2011 door de Belgische autoriteiten werd voorgesteld naar Italië te gaan, maar dat ze dit toen geweigerd heeft. Ze gaf aan dat ze niet gerepatrieerd werd naar Italië en dat dit de eerste keer is dat ze asiel vraagt in België. De betrokkene gaf aan dat er veel mensen zijn die onder de naam [A.L.] asiel hebben aangevraagd, maar dat zij dat niet was. Ze gaf aan dat het waarschijnlijk Afrikanen of Aziaten waren die dit hebben aangevraagd.

De betrokkene maakte zowel in België als in andere landen gebruik van verschillende aliases. Bij haar eerste asielaanvraag in België gaf de betrokkene aan [A.L.] te heten, met 12.11.1987 als geboortedatum, Kayseri (Turkije) als geboorteplaats en Turkije als nationaliteit. Bij haar tweede asielaanvraag in België verklaarde de betrokkene aanvankelijk [J.H.Z.I.] te heten, met 11.10.1987 als geboortedatum, Kirkuk (Irak) als geboorteplaats en Irak als nationaliteit. Tijdens haar verhoor d.d. 19.05.2016 verklaarde de betrokkene dat haar echte naam [Z.H.] is, met 10.11.1987 als geboortedatum, Istanboel als geboorteplaats en Turkije als nationaliteit. Uit navraag bij de Duitse verbindingssambtenaar blijkt dat de betrokkene ook in Duitsland gebruik maakte van diverse aliases. Daarbij maakte ze gebruik van verschillende namen, geboortedata en -plaatsen en onder meer de Azerbeidjaanse nationaliteit.

Wat haar reis- en identiteitsdocumenten betreft, legde de betrokkene een 'titolo di viaggio per stranieri' voor. Dit Italiaanse reisdocument werd uitgereikt op 02.03.2016, geldig tot 04.02.2018. Dit reisdocument werd uitgereikt op naam van [Z.H.], met 11.01.1987 als geboortedatum, Istanboel als geboorteplaats en Turkije als nationaliteit.

Op 24.05.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties die op 28.06.2016 met toepassing van artikel 12(1) instemden met de overname van de betrokkene. Dit impliceert dat de betrokkene houder is van een geldige Italiaanse verblijfstitel.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze haar asielaanvraag in België wilde indienen omdat ze een kind heeft en iedereen naar België komt. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië omdat de omstandigheden daar volgens haar niet goed zijn. Ze gaf aan dat er vele problemen zijn en er crisis heerst. Ze gaf aan dat de levensomstandigheden er niet goed zijn.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat ze asiel vroeg in Italië en dat ze er in 2011 erkend werd. We wijzen er evenwel op dat de Italiaanse autoriteiten op 28.06.2016 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 12(1) van Verordening 604/2013, wat impliceert dat de betrokkene niet erkend werd als vluchteling, maar in het bezit is van een geldige Italiaanse verblijfstitel.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Ze gaf aan dat haar echtgenoot –[Z.I.] genaamd - in Italië (Milaan) verblijft. De betrokkene gaf aan dat ze naar België kwam omdat ze een kind heeft, maar gevraagd naar haar kinderen, verklaarde de betrokkene dat haar kind – [Z.K.] genaamd - 4 jaar geleden overleed.

We wijzen er nogmaals op dat de Italiaanse instanties met toepassing van artikel 12(1) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de

betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italiaanse in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen haar asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte geen gewag van dergelijke ervaringen, situaties of omstandigheden wat de behandeling en opvang betreft. Wel gaf ze aan niet terug te willen keren naar Italië omdat de omstandigheden er niet goed zouden zijn. Ze gaf aan dat er vele problemen zijn en er crisis heerst. De levensomstandigheden zouden er volgens de betrokkene niet goed zijn. Betreffende het argument dat Italië in een crisis verkeert merken we op dat het EHRM reeds oordeelde dat een mogelijkheid van slechte behandelingen vanwege een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (Vilvarajah en cons. V. Verenigd Koninkrijk, 30.10.1991, §111, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

We wensen op te merken dat ons inziens niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1987 geboren vrouw wiens echtgenoot in Italië zou verblijven. Wat haar gezondheidstoestand betreft, gaf de betrokkene op 23.06.2016 aan ongeveer 2 maanden zwanger te zijn. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere

lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan

omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat zij reeds van haar vrijheid beroofd is met het oog op de overdracht naar Italië. Gelet op het feit dat verweerder dit gegeven bevestigt staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het verbod op willekeur.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt verzoekster, met verwijzing naar allerhande bronnen, in wezen dat wanneer zij zijn asielaanvraag in Italië dient te laten behandelen zij zal worden geconfronteerd met inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in de opvangcentra, dat zij misschien zelfs geen opvang, accommodatie of toegang tot maatschappelijk welzijn zal hebben, dat zij zal dakloos zal zijn, een gebrek aan voedsel en een slaapplek zal hebben, dat zij ook geen vooruitzicht zal hebben op een verbetering van haar situatie, dat zij geen financiële steun zal krijgen wat gevolgen zal hebben voor haar levensstandaard en haar levensomstandigheden, dat zij in Italië geen werk zal vinden en geen leven op lange termijn zal kunnen uitbouwen, dat zij zich niet sociaal zal kunnen integreren en geen toegang zal hebben tot de gezondheidszorg of er minstens sprake zal zijn van een gebrek aan gezondheidszorg.

2.3.2. De Raad stelt vast dat uit de zeer uitvoerige motivering van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat verweerder een onderzoek deed met betrekking tot de vraag of verzoekster bij een overdracht aan de Italiaanse autoriteiten het risico loopt om het slachtoffer te worden van handelingen zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft allereerst, op correcte gronden, geduid dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten, zoals onder meer vastgelegd in het EVRM, eerbiedigen en er dus een wederzijds vertrouwen tussen deze staten kan bestaan, zodat in regel mag worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen die voortvloeien uit het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en van het EVRM nakomen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10). Verweerder heeft gesteld dat het Hof van Justitie aangaf dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel beperkingen kent en dat een overdracht van een asielzoeker aan een andere staat niet kan worden doorgevoerd indien uit verslagen kan worden afgeleid dat er in deze staat fundamentele tekortkomingen zijn met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers en een asielzoeker in die staat dus het risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Daarnaast heeft verweerder, met verwijzing naar onder meer het AIDA-verslag en de berichtgeving van ECRE, geduid dat asielzoekers die in het raam van de verordening nr. 604/2013 naar Italië worden overgebracht worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk, dat indien vereist er ook nog tijdelijke opvangcentra bestaan waarop een beroep kan worden gedaan en dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit nog verder te vergroten. Hij heeft voorts uiteengezet dat bepaalde bronnen nog kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten inzake de opvang van asielzoekers, maar dat uit deze bronnen tevens blijkt dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en maatregelen nemen om het hoofd te bieden aan de vastgestelde problemen. Verweerder concludeerde dat op basis van het door hem gedane onderzoek kon worden besloten dat er geen aanleiding is om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van de verordening nr. 604/2013 aan Italië worden overgedragen een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Verweerder heeft hierbij erkend dat er nog problemen zijn en dat de opvang van asielzoekers in Italië zeker nog voor verbetering vatbaar is, maar dat de vastgestelde problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat asielzoekers die naar Italië worden overgebracht onderworpen worden aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij heeft hierbij vermeld welk bronnenmateriaal, waarin de actuele situatie in Italië wordt weergegeven, hij consulteerde en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat zijn bevindingen niet stroken met de inhoud van deze stukken. Verweerder heeft evenzeer opgemerkt dat verzoekster tijdens haar gehoor slechts beweerde dat er in Italië problemen zijn, er sprake is van een crisis en de levensomstandigheden niet goed zijn. Verzoekster beperkte zich dus tot een aantal vage verklaringen, die met betrekking tot om het even welk land kunnen worden afgelegd. Verzoekster toonde derhalve niet in concreto aan dat zij tijdens haar verblijf – waarbij moet worden opgemerkt dat zij voorhoudt langdurig in dat land te hebben verbleven – op enig ogenblik werd onderworpen aan handelingen die kunnen beschouwd worden als foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zij gaf ook niet aan dat zij bijstand vroeg aan de Italiaanse autoriteiten en dat deze haar werd geweigerd. Verweerder heeft tevens weergegeven dat verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot nog in Milaan verblijft.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster prima facie niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder geen deugdelijk onderzoek doorvoerde en het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Verzoekster voert aan dat uit een aantal verslagen en persberichten blijkt dat er problemen zijn inzake de opvang van asielzoekers – wat door verweerder wordt erkend – maar toont hiermee niet aan dat verweerdens analyse dat deze problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen besluiten dat zij een reëel risico loopt om terecht te komen in een onmenselijke of vernederende situatie incorrect is. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster uitgaat van een selectieve lezing van passages uit internationale verslagen, waarvan een aantal geen verwijzing inhouden naar de actuele situatie in Italië of naar de situatie van personen die in het raam van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen, en dat verweerdens standpunt dat er in Italië ernstige inspanningen worden geleverd om voor alle asielzoekers opvang te voorzien steun vindt in de verslagen waarnaar verweerder verwijst. Uit deze verslagen blijkt

dat naast het reguliere opvangsysteem er ook nog noodopvang beschikbaar is en de mogelijkheid bestaat om asielzoekers de financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. De Raad kan verder ook niet voorbijgaan aan het feit dat verzoekster aangeeft dat haar echtgenoot in Italië woont, dat zij voorhoudt dat zij zelf lang in Italië verbleef en dat zij over een Italiaanse verblijfstitel beschikt, zodat zelfs niet blijkt dat zij een beroep zal dienen te doen op de opvangvoorzieningen voor asielzoekers. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij niet bij haar echtgenoot zou kunnen verblijven. Dit te meer omdat zij stelt zwanger te zijn. Er mag daarenboven worden aangenomen dat een persoon die reeds een tijd in een land verblijft in dat land een eigen sociaal netwerk heeft opgebouwd waarop een beroep kan worden gedaan en verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij, gelet op het feit dat zij aantoonde dat zij in Italië tot een verblijf werd toegelaten, geen beroep kan doen op bepaalde sociale voorzieningen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar bewering dat gelet op de actueel bestaande problemen er een reëel risico bestaat dat zij in Italië, tijdens de behandeling van haar asielaanvraag, geen passende opvang zal kunnen genieten en zij in een situatie zal terechtkomen die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 4 november 2014 wordt vermeld dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM de slechte behandeling die wordt aangevoerd een zekere zwaarwichtigheid dient te hebben en dat dit moet worden beoordeeld op basis van alle gegevens van de zaak (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12). Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verweerder op dit punt in gebreke bleef of op basis van de voorliggende feitelijke gegevens op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam. Er blijkt ook geenszins dat de situatie in Italië vergelijkbaar is met deze in Griekenland en dat verzoeksters verwijzing naar een arrest van het EHRM waarbij een analyse werd gemaakt omtrent de problemen in Griekenland (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09) in casu dienstig kan worden aangewend.

Er zijn geen concrete aanwijzingen dat verzoekster bij haar aankomst in Italië, waar haar asielaanvraag nog moet worden onderzocht, in detentie zal worden geplaatst. Zij stelt trouwens legaal in Italië te verblijven. Haar uiteenzetting omtrent de detentievoorzieningen in Italië is dan ook niet relevant.

Waar verzoekster er nog op wijst dat indien zij zou worden erkend als vluchteling zij zelf voor een inkomen zal moeten zorgen en dat het gelet op de economische crisis en het gebrek aan adequate integratieprogramma's niet gemakkelijk is om werk te vinden in Italië en een voldoende loon te verwerven om in haar onderhoud te voorzien moet worden aangegeven dat het gegeven dat het omwille van de economische situatie in een land niet evident is om aan elkeen in dat land een arbeidsbetrekking te garanderen die van die aard is dat hiermee een bepaalde levensstandaard kan worden gerealiseerd geenszins toelaat te concluderen dat de autoriteiten van dat land handelingen stellen die kunnen worden omschreven als foltering of als onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De Raad kan verzoekster ook niet volgen in haar stelling dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft. Verzoekster is immers een gezonde vrouw, die voorhoudt achtentwintig jaar oud te zijn, een echtgenoot te hebben in het land waar haar asielaanvraag moet worden behandeld en die tevens beschikt over een verblijfstitel. De verwijzing van verzoekster naar arresten van de Raad die geen betrekking hebben op personen wiens situatie vergelijkbaar is met deze van verzoekster is niet relevant en arresten van de Raad hebben trouwens geen precedentswaarde.

Los van het feit dat niet blijkt dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft te zijn en dus niet dient te worden verondersteld dat zij nood heeft aan medische ondersteuning moet tevens worden gesteld dat verzoekster, door te stellen dat de toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers in Italië niet steeds eenvoudig is omwille van administratieve problemen, taalproblemen en een gebrek aan informatie, niet aantoonde dat asielzoekers in Italië de noodzakelijke medische zorgen niet krijgen. Gelet op het feit dat verzoekster aangeeft in Italië te hebben verbleven en aangezien zij stelt dat haar echtgenoot er nog verblijft kan ook minder gewicht worden gegeven aan de door haar aangevoerde administratieve problemen en taalproblemen. Personen die reeds een tijd in een land verblijven kunnen deze problemen in regel gemakkelijker de baas aangezien zij normaal reeds enige kennis van de landstaal hebben of weten op wie zij een beroep kunnen doen om hen bij te staan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, dat in een gelijkaardige bescherming voorziet, kan niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Alvorens de bestreden beslissingen werden genomen werd verzoekster uitvoerig gehoord, zodat ook geen schending van de hoorplicht zoals vermeld in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten kan worden vastgesteld. Verzoekster maakt verder ook niet aannemelijk dat enige andere in voormelde bepaling, die daarenboven enkel verplichtingen oplegt aan *“de organen en de instellingen van de Unie”*, voorziene norm werd geschonden.

Verzoeksters uiteenzetting laat evenmin toe te besluiten dat verweerder willekeurig optrad of niet de vereiste belangenafweging maakte.

Artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de verplichting op aan de lidstaten die gebonden zijn door deze richtlijn om ervoor te zorgen dat asielzoekers tijdens de behandeling van hun asielaanvraag over opvangvoorzieningen beschikken. Door aan te geven dat zij van oordeel is dat Italië niet steeds zou kunnen voldoen aan de in deze richtlijn bepaalde normen toont verzoekster niet aan dat verweerder, die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, deze bepaling zou hebben geschonden. Verzoekster lijkt trouwens over het hoofd te zien dat lidstaten, overeenkomstig artikel 13.3 van de richtlijn 2003/9/EG *“de toekenning van alle of bepaalde materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg afhankelijk [kunnen] stellen van de voorwaarde dat de asielzoekers niet beschikken over de nodige middelen voor een levensstandaard die voldoende is om hun gezondheid te verzekeren, noch over de nodige bestaansmiddelen.”* Voormelde bepaling voorziet dus niet in een automatisch recht en er blijkt niet dat verzoekster en haar echtgenoot onvermogen zijn en niet zelf haar verblijf in Italië tijdens de behandeling van haar asielaanvraag kunnen bekostigen.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

G. DE BOECK